

VIITORUL ROL

ION PETRACHE

Ion Petrache a fost elevul maestrului Costache Antoniu. Examenul de absolvire (1964) l-a susținut cu rolul titular din *Tartuffe* de Molière, rol în care tânărul interpret a dat dovada unui viguros talent. Repartizat la Teatrul de Stat din Arad, Ion Petrache a avut generoase posibilități de afirmare, interpretând peste 30 de roluri importante, dificile și variate ca stil și gen; astfel, în scurt timp, s-a înscris printre actorii de frunte ai scenei arădene, căreia i-a rămas credincios. A debutat cu Vlăduț din *Comedia zorilor* de Mircea Ștefănescu; au urmat Marchizul de Posă din *Don Carlos* de Schiller, Zefir (*Trandafirii roșii* de Zaharia Bârsan), Don Rodrigue (*Cidul* de Corneille), Lelio (*Mincinosul* de Goldoni), Jan (*Neînțelegerea* de Camus), Despot-Vodă din piesa cu același nume de Alecsandri, Cellino (*Act venețian* de Camil Petrescu),

Matci Albu (Omia care... de Iloria Căvinescu), Johannes Vockerat (*Oameni singuratici* de Gerhart Hauptmann, spectacol preluat și prezentat de televiziune), Tom (*Menajeria de sticlă* de Tennessee Williams), Alexandru Andronic (*Ultima oră* de Mihail Sebastian), Emilian (*Proștii sub clar de lună* de Teodor Mazilu) și, cel mai recent, George (*Cui i-e frică de Virginia Woolf?* de Edward Albee). Partiturile citate conturează profilul artistic al actorului, mereu preocupat de expresia adecvată, cu aptitudini pentru un joc al distanțării lucide, cu o distincție a interpretării precise.

În *Puterea și Adevărul* de Titus Popovici, Ion Petrache va interpreta rolul Petre Petrescu. Regia: Radu Dinulescu.

„Piesa izbutește o amplă cuprindere a destinului implicate în dramă, înfățișând «pe viu», precum și în semnificative retrospectivii, viața și relațiile acestora. Eroii își pun întrebări patetice, explicând dialectic împrejurări și hotărâri, caută răspunsuri pentru a clarifica sursa erorilor și temeiul înfăptuirilor revoluționare. Un astfel de om este și Petre Petrescu, profund implicat în marea acțiune a construcției socialiste, al cărui destin se împletește, dar se și intersectează dramatic, cu ale celorlalte personaje.

Împreună cu tânărul și talentatul regizor Radu Dinulescu, caut să descifrez traiectoria sa umană, să surprind «adevărul său», dar și momentele de derută, de cumpănă, de clarificare, în raport cu necesitățile obiective fundamentale ale revoluției într-o anumită etapă istorică, atitudinea sa față de revoluție, în care este implicat cu întreaga ființă. Caut cu înfrigurare noi mijloace și modalități de exprimare, prin care să realizez cât mai convingător portretul său moral și politic. Petre Petrescu este o personalitate complexă, puternică. Credința neștrămutată în convingerile sale, sinceritatea dezarmantă, hotărârea cu care luptă pentru adevăr, curajul acestui om atât de încercat de viață sînt câteva dintre reperele esențiale; întruchiparea unui asemenea personaj este o experiență profesională extrem de prețioasă; consider distribuirea mea în rol ca o mare răspundere politică și profesională».

telex-.,teatrul/“●telex-.,teatrul/“●telex-.,teatrul/“

Teatrul de păpuși din Sibiu a prezentat, la secția germană, premiera Elefantelul curios de Nina Cassian (regia: Kovács Il-dikó; scenografia: Dan Frățiciu; muzica: Constantin Iridon) și repetă, la secția română, Drum de

stele, prelucrare liberă de Al. T. Popescu după basmul Tinerete fără bătrînețe de Petre Ispirescu (regia: Petre Munteanu; scenografia: Mircea Nicolau; muzica: Petre Sbârcea). Tot la Teatrul de păpuși, a luat ființă un studio ex-

perimental de pantomină și animație. ● În „Săptămîna“ din 30 septembrie, citim, la rubrica semnată de Argus II, că teatrul botoșănean a prezentat spectacolul O sărbătoare primară de Teodor Mazilu. Desigur, o eroare de corec-

VIITORUL ROL

VALERIA SECIU

Personalitatea aparte a Valeriei Seciu nu poate fi definită nici însumind elogiile criticilor, români și străini, nici înșirînd palmaresul creațiilor și distincțiilor obținute. Dacă notăm cîteva roluri, o facem spre a readuce în memoria noastră afectivă unele dintre acele întruchipări a căror transparență de cristal nu îngheață nicidecum adîncă taină a sufletului. A debutat la Teatrul Național cu Veronica Micle (*Eminescu* de Mircea Ștefănescu); tot aici a mai jucat în Corina (*Jocul de-a vacanța* de Mihail Sebastian), Mira (*Camera de alături* de Paul Everac), Honey (*Cui i-e frică de Virginia Woolf?* de Edward Albee), Cordelia (*Regele Lear*) și Lady Anne (*Richard al III-lea* de Shakespeare ș.a. La Teatrul „Bulandra” a fost Charlotte-Charlie (*Noile suferințe ale tînărului W.* de Ulrich Plenzdorf) și Brenda (*Ferma* de David Storey), iar pe scena Teatrului Mic, Ersilia Drei (*Să-i îmbrăcăm pe cei goi* de Luigi Pirandello), Margareta (*Maestrul* și *Margareta* după Mihail Bulgakov) și Genica (*Niște țărani* după romanul lui Dinu Săraru). Din filmografia ei amintim *Înainte de tăcere*, *Bună seara, Irina*, *Ion*, *Clipa*, *Vînătoare de vulpi*, iar dintre emisiunile de teatru TV, unde a jucat mult și variat, *Hedwig (Rața sălbatică* de Ibsen), *Nina Zarecinaia (Pescărușul)* și *Irina (Trei surori)* de Cehov, *Marie (Woyzeck)* de Büchner. În creațiile Valeriei Seciu, intuiția, imaginația se unesc de fiecare dată în mod surprinzător cu elaborarea profundă, inteligentă și originală. Întrînd în scenă, ea stîrștește un miraculos fluid de simpatie; delicată, fragilă, de o tulburătoare feminitate, Valeria Seciu știe să folosească aceste arme dintotdeauna ale seducției spre a stabili cu publicul un alt tip de relație, innobilată de o comunicare emoțional-actueală. Distribuirea unei asemenea actrițe în rolul Damei cu camelii indică intenția autorilor spectacolului de a ridica miza acestuia, explorînd stratul de adevăr psihologic și de observație rea-

listă existent în opera originală. Iată ce spune protagonistă :

„Deși textul, dramatizat excelent de regizoarea Cătălina Buzoianu, sună oarecum altfel decît cel bine știut (ca să aducă în scenă suflul epocii și să sublinieze unele delimitări sociale, ea a folosit, pe lîngă piesă și roman, o parte din corespondența autorului), nu putem să nu ținem seamă de ceea ce reprezintă *Dama cu camelii*. E, poate, prima și cea mai cunoscută dintre melodramele literaturii universale, chintesență a genului, care a căpătat apoi diverse forme, pînă în literatura contemporană. Eroina lui Alexandre Dumas-fiul, celebra Margareta, personaj reprezentativ al timpului său, o ciudată profesionistă a amorului, cade victimă primei sale iubiri sincere și dezinteresate, jertfindu-se pentru Armand Duval, ale cărui sentimente nu se pot elibera de prejudecățile burgheze. La rugămintile bătrînului Duval, tipic tată provincial, ea renunță la omul iubit și simulează trădarea spre a-l îndepărta.

Cu o tentă realistă și cu un dialog la fel de realist, piesa surprinde drama condiției feminine într-o societate rigidă și conformistă, care nu prețuiește autenticitatea relațiilor. Valoarea piesei e dovedită prin felul cum a înfruntat timpul, obținînd mereu un răsunător succes de public.

Nu știu cum o să-i dau viață acestui fascinant, dar foarte dificil personaj; dar sper ca, într-o muncă de echipă și alături de Cătălina Buzoianu, să traversez cu bine puntea către acea lume, acea epocă”.

Maria MARIN

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

tură. Nu același lucru îl putem spune despre știrea apărută în rubrica „Semanal” din „România liberă” din 6 octombrie 1983, potrivit căreia la Teatrul de Stat din Sibiu a avut loc premiera piesei Haina cu două fețe de Stanislav Sta-

tiev. Premiera a avut loc la 12 mai a.c., iar pe autor îl cheamă Stratiev. ● Într-o fază foarte avansată se află tipărirea almanahului „GONG ’84”. L-am citit și, vă spun cu mîna pe inimă: este cel mai

bogat, mai divers, mai surprinzător, mai variat, mai instructiv, mai atrăgător, mai interesant dintre toate cîte le-a pregătît revista noastră. Sîntem siguri, i se va duce

FAIMA